

Ημερολόγιο 2015

Η ΟΔΥΣΣΕΙΑ ΤΩΝ ΟΜΗΡΩΝ
& Η ΑΝΤΑΡΣΙΑ ΤΟΥΣ



ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΒΑΣΗΣ
ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
ΟΔΗΓΩΝ ΔΙΚΥΚΛΟΥ



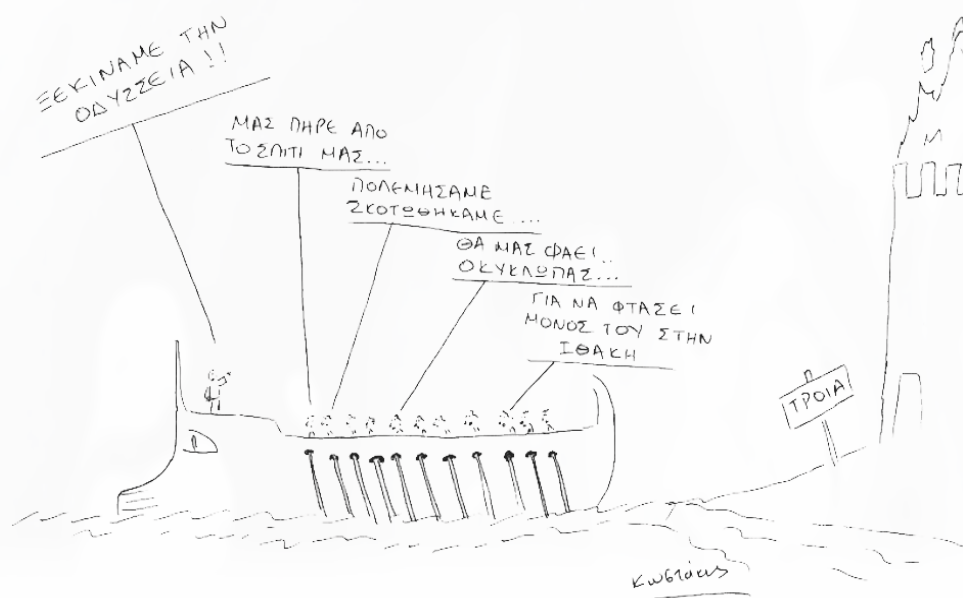
Λίγα λόγια για την έκδοση

Η ΟΔΥΣΣΕΙΑ ΤΩΝ ΟΜΗΡΩΝ & Η ΑΝΤΑΡΣΙΑ ΤΟΥΣ

Στο φετινό μας ημερολόγιο επιλέξαμε να αφηγηθούμε ένα απόσπασμα από ένα διαχρονικό μύθο. Την *Οδύσσεια των Ομήρων & η ανταρσία τους*. Πρόκειται για ένα ταξίδι που ξεκινά με το διάγγελμα του Γεωργίου Ανδρέα Παπανδρέου στο Καστελλόριζο στις 23 Απριλίου του 2010 και την άνευ όρων παράδοση της εργατικής τάξης στις ορέξεις της Τρόικα και του Συνδέσμου Ελλήνων Βιομηχάνων.

Ήρωές μας το Κράτος και το Κεφάλαιο (Οδυσσέας, Θεοί και Διαπλεκόμενοι), η Εργατική Τάξη (σύντροφοι) και η Ταξική Πάλη (ταξίδι). Στη δική μας εκδοχή του μύθου, που συνιστά μια αλληγορία της Κρίσης και του Μνημονίου, η οποία έχει επιβληθεί διά ροπάλου, οι ρόλοι, τα κίνητρα, οι προθέσεις, οι επιδιώξεις και οι στόχοι των πρωταγωνιστών ανατρέπονται μέσα από την αιρετική και πάντα ταξικοκοινωνική οπτική της συνέλευσής μας.

Καλή ανάγνωση.



Το διάγγελμα του Γεωργίου Ανδρέα Παπανδρέου στο Καστελλόριζο στις 23 Απριλίου του 2010.

Χθες ανακοινώθηκαν τα στοιχεία για το πραγματικό μέγεθος του ελλείμματος του 2009. Θύμισαν σε όλους μας τα ακατανόητα λάθη, τις παραλείψεις, τις εγκληματικές επιλογές και την **καταιγίδα** των προβλημάτων που η προηγούμενη κυβέρνηση. Όλοι μας κληρονομήσαμε, η σημερινή κυβέρνηση και ο ελληνικός λαός, **ένα σκάφος έτοιμο να βυθιστεί**. Μια χώρα χωρίς κύρος και αξιοπιστία που είχε χάσει το σεβασμό ακόμα και των φίλων και εταίρων της. Μια οικονομία εκτεθειμένη στο έλεος της αμφισβήτησης και των ορέξεων της κερδοσκοπίας.

Από την πρώτη μέρα σηκώσαμε τα μανίκια μας και με σκληρή δουλειά βαλθήκαμε να αναστρέψουμε αυτό το αρνητικό κλίμα. Καταστρώσαμε σχέδιο, πήραμε δύσκολα μέτρα που πολλές φορές πόνεσαν αλλά ανακτήσαμε την αξιοπιστία μας. Δημιουργήσαμε νέες συμμαχίες και **μετά από έναν πραγματικό μαραθώνιο** διεκδικήσαμε και καταφέραμε να οδηγηθούμε σε μια ισχυρή απόφαση της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τη στήριξη της χώρας μας με ένα πρωτόγνωρο για την ιστορία και τα δεδομένα της Ευρωπαϊκής Ένωσης μηχανισμό. Και εμείς και οι εταίροι μας στην Ευρωπαϊκή Ένωση **ελπίζαμε** ότι η απόφαση θα αρκούσε για να ηρεμήσει και να συνετίσει τις αγορές, ώστε να μπορέσουμε να συνεχίσουμε τη χρηματοδότηση της χώρας μας με χαμηλότερα επιτόκια, **να υπάρξει δηλαδή η απαραίτητη νηνεμία**, ώστε να αφιερωθούμε στο έργο μας, στις μεγάλες αλλαγές που χρειάζεται η χώρα, για να κάνουμε την οικονομία μας βιώσιμη, ανταγωνιστική, να σταθεί η Ελλάδα στα πόδια της δυνατή, για να αισθανθούν όλοι οι Έλληνες περήφανοι. Οι αγορές δεν ανταποκρίθηκαν, είτε γιατί δεν πίστεψαν στη βούληση της Ευρωπαϊκής Ένωσης είτε γιατί κάποιοι αποφάσισαν να συνεχίσουν τη κερδοσκοπία. Και σήμερα η κατάσταση στις αγορές απειλεί να αποδομήσει όχι μόνο τις θυσίες του ελληνικού λαού αλλά και την ομαλή πορεία της οικονομίας και κινδυνεύει να χαθεί η προσπάθεια που καταβάλλουν οι Έλληνες από τα ακόμη μεγαλύτερα επιτόκια δανεισμού και ακόμη χειρότερα από τη δυσκολία δανεισμού. Δεν θα το επιτρέψουμε. Ήρθε η στιγμή, το χρόνο που μας δίνουν, μάλλον που δεν μας δίνουν οι αγορές, αυτό το χρόνο να μας τον δώσει η απόφαση που πήραμε όλοι μαζί οι ηγέτες των χωρών της Ευρώπης για να στηριχθεί η Ελλάδα. Είναι ανάγκη, ανάγκη εθνική και επιτακτική να ζητήσουμε και επισήμως από τους εταίρους μας στην Ευρωπαϊκή Ένωση την ενεργοποίηση του μηχανισμού στήριξης που από κοινού δημιουργήσαμε. Έχω ήδη δώσει εντολή στον υπουργό Οικονομικών να κάνει τις απαραίτητες ενέργειες και οι εταίροι μας θα συνδράμουν αποφασιστικά, ώστε να παράσχουν στην Ελλάδα **το απάνεμο λιμάνι όπου θα μας επιτρέψουν να ξαναχτίσουμε το σκάφος μας με γερά και αξιόπιστα υλικά** αλλά και να στείλουν ένα ισχυρό μήνυμα στις αγορές ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση δεν παίζει και προστατεύει το κοινό μας συμφέρον και το κοινό μας νόμισμα. **Βρισκόμαστε σε μια δύσκολη πορεία**, σε μια νέα Οδύσσεια για τον ελλητισμό, **όμως πλέον ξέρουμε το δρόμο**, ξέρουμε το δρόμο **για την Ιθάκη και έχουμε χαρτογραφήσει και τα νερά. Μπροστά μας έχουμε ένα ταξίδι με απαιτήσεις από όλους μας, αλλά με μια νέα συλλογική συνείδηση και κοινή προσπάθεια θα φτάσουμε εκεί ασφαλείς**, πιο σίγουροι, πιο δίκαιοι, πιο περήφανοι.

Ο τελικός μας στόχος, ο τελικός μας προορισμός είναι να απελευθερώσουμε την Ελλάδα από επιτηρήσεις και κηδεμονίες, να απελευθερώσουμε τις δυνάμεις του ελλητισμού, τον κάθε Έλληνα και Ελληνίδα από αντιλήψεις, πρακτικές και συστήματα που τον εμποδίζουν παντού εδώ και δεκαετίες. Θα δώσουμε οξυγόνο εκεί που υπάρχει ασφυξία, δικαιοσύνη και κανόνες εκεί που υπάρχει αδικία, διαφάνεια εκεί που υπάρχει σκοτάδι, σιγουριά εκεί που υπάρχει ανασφάλεια και ανάπτυξη για όλους. Η έμπνευση, η πίστη μας είναι **τούτος εδώ ο τόπος από το Καστελλόριζο μέχρι την Κέρκυρα, από την Κρήτη μέχρι τον Έβρο**, είναι αυτός ο υπέροχος λαός, είναι οι νέοι μας με τις δυνατότητες και τα οράματά τους. Είμαι απόλυτα βέβαιος ότι θα τα καταφέρουμε, αρκεί εμείς οι Έλληνες να πιστέψουμε στις δυνατότητές μας, στις αξίες μας, στον ίδιο μας τον εαυτό.

Γενάρης



Αετός

☺ Πέμπτη 1

☺ Τρίτη 6

ó	ÿ	ÿ	ù			
	1	2	3	4		
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

Στο βάθος τα ερείπια της Τροίας ακόμη καπνίζουν

Σύντροφοι, η καταιγίδα μάς κληροδότησε ένα σκάφος έτοιμο να βυθιστεί. Από την πρώτη κιόλας μέρα σηκώσαμε τα μανίκια μας και με σκληρή δουλειά βαλθήκαμε να αναστρέψουμε αυτό το αρνητικό κλίμα. Έπειτα από έναν πραγματικό μαραθώνιο ελπίζαμε να υπάρξει η απαραίτητη νηνεμία, το απάνεμο λιμάνι όπου θα μας επιτρέψουν να ξαναχτίσουμε το σκάφος μας με γερά και αξιόπιστα υλικά. Βρισκόμαστε σε μια δύσκολη πορεία, όμως πλέον ξέρουμε το δρόμο για την Ιθάκη και έχουμε χαρτογραφήσει τα νερά. Μπροστά μας έχουμε ένα ταξίδι με απαιτήσεις από όλους μας, αλλά με συλλογική συνείδηση και κοινή προσπάθεια θα φτάσουμε εκεί ασφαλείς. Ο τελικός μας στόχος, ο τελικός μας προορισμός είναι να απελευθερώσουμε από επιτηρήσεις και κηδεμονίες τούτο εδώ τον τόπο από το Καστελλόριζο μέχρι την Κέρκυρα, από την Κρήτη μέχρι τον Έβρο.

(Από το διάγγελμα του Γ.Α.Π στο Καστελλόριζο στις 23 Απριλίου 2010).

Κι όμως δεν είχα πρόθεση να σώσω τους συντρόφους. Γιατί είχα συμφωνία κρυφή, με δόλο να τους πείσω, πως τα κεκτημένα χάνονταν απ' τα δικά τους τα μεγάλα σφάλματα, νήπιοι και μωροί, που πήγαν κι έφαγαν τα βόδια του υπέρλαμπρου, χρηματαγόρα Ήλιου. Είμαι λοιπόν ο Οδυσσεύς, γιος του Λαέρτη, όλοι καλά με ξέρουν για τους δόλους μου, η φήμη μου έχει φτάσει ψηλά στον ουρανό και στις σπηλιές του Πλούτου.



Φηεβάρης



Αεγες

☺ Δευτέρα 23

ó	ÿ	ÿ	ù			
			1			
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	

Το συμβούλιο των θεών



Παράλληλα συνάχτηκαν θεοί, θησαυροφύλακες και τοκογλύφοι
στου Ολύμπιου Δία το παλάτι, όπου εκείνος πρώτος πήρε το
λόγο.

«Αλίμονο, είναι αλήθεια ν' απορείς που θέλουν οι κοινοί θνητοί
να ρίχνουν στους θεούς, τους αφεντάδες και τους πλούσιους
τα βάρη τους· έρχεται λένε το κακό από μας- κι όμως οι ίδιοι,
κι από φταίξιμο δικό τους, πάσχουν και βασανίζονται».

Αμέσως ανταπάντησε, με μάτια που έλαμπαν, η γαλανή Αθηνά:
«Πατέρα μας των αθανάτων, Κρονίδη, των δυνατών ο
παντοδύναμος, καλά κι όπως τους ταίριαζε, εκείνοι αφανίζονται
και πάνε. Την ίδια μοίρα να 'χουν κι όποιοι ανάλογα στα δίχτυα
μας πιαστούν.

Εμένα όμως για τον Οδυσσέα φλέγεται η καρδιά μου».

Κι ευθύς της αντιμίλησε ο Δίας που τα σύννεφα συνάζει:

«Πώς θα μπορούσα εγώ να λησμονήσω το θεικό Οδυσσέα,

που ξεχωρίζει στην τέχνη της υποταγής από τους υπόλοιπους
θνητούς, και στις θυσίες όλους τους άλλους τους ξεπέρασε,
όσες προσφέρονται, στους αθάνατους της ματαιοδοξίας και
του πλούτου, που κατέχουν τον πλατύ ουρανό;

«Μην ανησυχείς, Παλλάδα, και το σχέδιο μου έχω υφάνει με
το αδικοχυμένο αίμα των Κικόνων, τον Κύκλωπα Πολύφημο,
την Κίρκη, τις Σειρήνες και πρόθυμους πολλούς, προκειμένου
το νου των συντρόφων να θολώσω και για τα βάσανά τους
την τάξη τους να καταριούνται. Να πιστέψουν πως για κάθε
κακό που τους βρίσκει ευθύνονται οι ίδιοι, να πάψουν να
αγωνίζονται, να καταφύγουν στην προδοσία και κάθε μέσο
άτιμο, προκειμένου να γλιτώσουν το τομάρι τους. Κι όταν στα
τέσσερα βρεθούν, όσο κι αν προσκυνήσουν, για ανταμοιβή το
δέρμα από πάνω τους θα γδάρω».

Μάρτις



Αρχές

☺ Τετάρτη 25

ό	ÿ	ÿ	ù
			1
2	3	4	5
6	7	8	9
10	11	12	13
14	15	16	17
18	19	20	21
22	23	24	25
26	27	28	29
30	31		

Οι εντολές του Δία



«Ερμή, μαντατοφόρε εσύ, σ' όλα μας τα μηνύματα, σου παραγγέλλεται να πεις την άψογη εντολή μας: το στόχο του πειθήνιου στις προσταγές Οδυσσέα, στον τόπο που διαφέντευε γρήγορα να γυρίσει, υπό την εποπτεία θεών, χωρίς θνητούς ανθρώπους, πάνω σε ξύλινο σκαρί χρυσάφια στολισμένο αφού πρώτα οι σύντροφοι καθούν και σβήσουν όλοι».

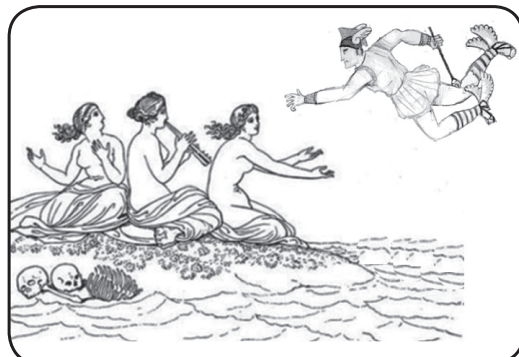
Μίλησε ο Δίας και ο Ερμής, με το ραβδί στα χέρια, απ' τον αιθέρα του ουρανού, το πέλαγος σαρώνει, πετώντας φτάνει σε νησί και πάτησε τη γη του. Και σε ευρύχωρη σπηλιά, Κύκλωπας κατοικούσε. Τον βρήκε μέσα. Κόρωνε, σε σχάρα πυρωμένη, μοσκοβολούσε το νησί, που καίγονταν ο κέδρος. «Ποιος άνεμος σε φέρνει, Ερμή, άνοιξε την ψυχή σου, πρόθυμα θα κάνω ό,τι ζητάς, φτάνει μονάχα να μπορώ / και να μπορεί να γίνει.»



Στα γρήγορα του εξήγησε τις εντολές του Δία και την επόμενη στιγμή στο κύμα ακροπατούσε με κείνα τα θεσπέσια ανάλαφρα σανδάλια. Η Κίρκη εκεί, να τραγουδά με την ωραία φωνή της, υφαίνοντας στον αργαλειό με τη χρυσή σαΐτα. «Ποια αιτία, Ερμή ψυχοπομπέ, σε φέρνει το νησί μου;» «Θεά εσύ, θεό ρωτάς πώς έφτασα εδώ πέρα;

Ο Δίας με πρόσταξε να 'ρθώ, δίχως να το θελήσω – σκίζοντας τα απέραντα νερά του αλμυρού πελάγου. Θα 'ρθει κοντά σου ένας θνητός, ο πιο πανούργος δαίμων απ' όσους επιτέθηκαν στο κάστρο του Πριάμου. Αυτόν, λοιπόν, ο Δίας εντέλλεται, να τον κατευοδώσεις, να φτάσει στο παλάτι του, να το διαφεντέψει».

Κι ευθύς άνεμος γίνεται, χάνεται απ' τη ματιά της κι απ' το γαλάζιο τ' ουρανού, σίμωσε σε λιβάδι, μα στις Σειρήνες τι να πει, αυτές τα 'ξέραν όλα τους τα 'χαν πει τα κόκαλα, της προφητείας κουφάρια που το 'χουν για παιχνίδι τους, να τα πετούν σα ζάρια.



Απρίλης



Αρχές

☺ Δευτέρα 13

ό	ϋ	ϋ	ù			
	1	2	3	4	5	
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30			

Η ανταρσία των συντρόφων



Όμως δεν είχαν μόνο οι θεοί κάνει τα σχέδιά τους, υπήρχαν σύντροφοι γροθιά που έπλεκαν τα δικά τους.

Από νωρίς κατάλαβαν του άνακτα το δόλο και το μυαλό τους σκίρτησε, σπάσαν τις αλυσίδες, οι σκέψεις τους ξεθάρρεψαν κι ανδρειώθηκαν σε πράξεις.

Αντάρτικο ξεκίνησαν και κούρσεψαν καράβι κι όπου ο στόλος πήγαινε από κοντά κι εκείνοι, κρυφά όμως κι αθόρυβα, κανείς μην καταλάβει, πως στην Ιθάκη δε θα βγει μονάχα ο Οδυσσέας. Του γυρισμού, στα χέρια τους, πήρανε την ευθύνη, αντάρτες, σκύλοι, πειρατές από καιρό είχαν γίνει.

Οι λιποτάκτες έζωναν το ξίφος μαξιλάρι κάθε που ο ήλιος έδυε κι έβγαινε το φεγγάρι. Τον πόλεμο τον γνώριζαν, τον είχαν γι' αδερφό τους, μα την ειρήνη είχαν για φως και για προορισμό τους.

Για δέκα χρόνια φλέγονταν στις Τροίας το καμίνι και ήξεραν πως έφεραν ακέραια την ευθύνη.

Το βήμα τους το όριζε ο κρότος των κυμβάλων, τους είχε κάνει δουλικούς κι ασκέρι κανιβάλων. Όμως, όταν κάποια στιγμή ξυπνάει το λογικό μας, σκεφτόμαστε τους δίπλα μας και το θνητό εαυτό μας.

Μαχαίρι, τόξο και σπαθί ήταν ο κάματός τους, πατέρας, μάνα κι αδελφός αλλά κι ο θάνατός τους. Ύαινας γέννες, άρχοντες, θεοί και στρατηλάτες, πλαγιάζετε με τη κλιδή, με τις δικές μας πλάτες.

Máns



19 Μάη 2014, πεθαίνει εντελώς ξαφνικά ο φίλος, σύντροφος & συνάδελφος Λουκάς Μ. Η μνήμη του ζωντανή στους αγώνες μας.

ó	ÿ	ÿ	ù
		1	2 3
4	5	6	7 8 9 10
11	12	13	14 15 16 17
18	*19	20	21 22 23 24
25	26	27	28 29 30 31

Ο Οδυσσέας στο νησί των Κικόνων

Να τρώτε τις σάρκες των συνανθρώπων σας, να ξεδιψάτε με αίμα, ποτέ μην καταλάβετε ποιος είναι ο εχθρός σας, μήτε θεός μήτε άνακτας αλλά ο διπλανός σας.

Και τότε ο Δίας πρόσταξε οι ανέμοι να με φέρουν στους Κίκονες, στην Ίσμαρο που πόλεμο δεν είχαν κι έδωσα αμέσως προσταγή και σκότωσαν τους άντρες, κι όσα απ' το κάστρο κλέψαμε - γυναίκες, βίος περίσσιο —

στάχτη στα μάτια η μοιρασιά, να 'ναι όλοι του χεριού μου. Κι ενώ μια ώρα αρχύτερα να φύγουμε, προσποιούμενος, ζητούσα, ήξερα οι τρισανέμυαλοι δε θέλαν να μ' ακούσουν. Πινόταν το κρασί αλογάριστο, και πλήθος βόδια σφάζαν στεφανοκέρατα, στριφτόζαλα, κι αρνιά στο ακροθαλάσσι. Ωστόσο οι Κίκονες εφώναζαν τους Κίκονες τους άλλους, και φτάσαν όσα τ' ανοιξιάτικα λουλούδια και τα φύλλα

την κονταυγή θα πλάκωνε κακή και μαύρη μοίρα. Κι όσο βαστούσε η αυγή και πλήθαινε η μέρα, αντιπαλεύοντας κρατιόμαστε, κι ας ήταν πιότεροί μας· όμως, σαν πήρε ο ήλιος κι έγειρε, όταν λύνουν τα βόδια, μας νίκησαν οι Κίκονες και στο φευγιό μας ρίξαν.

Από μακριά κοιτούσαμε κι εμείς οι λιποτάκτες οι πειρατές και τα σκυλιά οι άλικοι αντάρτες. Εκατοντάδες σύντροφοι χάθηκαν δίχως λόγο, μα οι άλλοι ξεγλιτώσανε της προδοσίας τη μοίρα. Πανιά και πάλι ανοίξανε με πικραμένα σπλάχνα, γλιτώνοντας το θάνατο — χωρίς τους αδελφούς τους, αφού στο αίμα πνίξανε τόσες ψυχές αθών σαν πρόβατα υπακούοντας στα λόγια του Οδυσσέα που έβριζε τους Κίκονες για σύμμαχους των Τρώων, κι ας κάπνιζαν στο Ίλιον τα ερείπια ακόμα.



Ιούνιος



25 Ιούνιο 2007 πεθαίνει ο συνάδελφος και αγωνιστής Μανώλης Κονταξίου, εν ώρα εργασίας, μετά από αλλεργικό σοκ που υπέστη εργαζόμενος σε συνθήκες καύσωνα.

ó	ÿ	ÿ	ù			
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

Ο Οδυσσέας στη χώρα των Κυκλώπων

Σκληρέ κι αλύγιστε Οδυσσέα, τι σ' έπιασε και θες να προκαλέσεις το θεριό;

Οι σύντροφοι με προλαβαίνουν, παρακάλια τα λόγια τους, να πάρουμε όσα τυριά, και πίσω να γυρίσουμε· με βιάση να φορτώσουμε στο γρήγορο καράβι ερίφια και αρνιά, από τις μάντρες του Κύκλωπα ξεσπώνοντάς τα, κι αμέσως να ανοιχτούμε στην αλμυρή τη θάλασσα. Όμως εγώ δεν άκουσα, πράγμα που θα 'ταν συμφερότερο γι' αυτούς· θα 'θελα να τον δω μήπως και μου φανεί φιλόξενος, τους είπα.

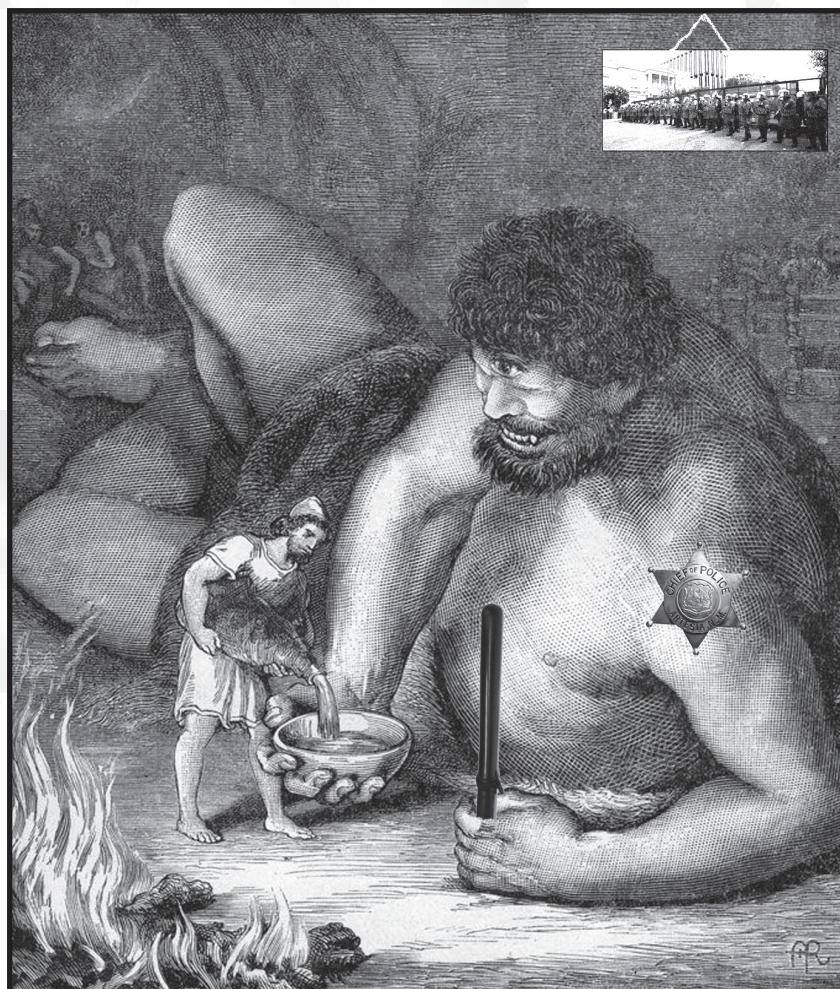
Αυτό σκαρφίστηκα, κι αυτοί, μαθημένοι να υπακούν με πίστεψαν.

Αλλά δεν έμελλε να δείξει καλοσύνη στους συντρόφους. Εγώ καμώθηκα πως θέλω να του μιλήσω, όμως αυτός καμιάν απόκριση δε δίνει, άσπλαχνη καρδιά·

μόνο πετάχτηκε κι απλώνει τα δυο του χέρια στους συντρόφους, αρπάζει δυο μαζί, και καταγής, σάμπως κουτάβια, τους χτυπά· ο εγκέφαλός τους λύθηκε, χύθηκε κάτω, μούσκεψε το χώμα· μετά τους διαμελίζει και με τα μέλη τους στρώνει το δείπνο του· λιοντάρι ορεσίβιο, τους καταβρόχθιζε, τίποτε να μη μείνει υπόλοιπο· σπλάχνα και σάρκες, κόκαλα και μεδούλι.

Για μια ακόμη φορά τα είχα καταφέρει, τους δόλους έκλωθα, στον νου μου την κάθε ιδέα, για την αιώνια δόξα των ολύμπιων θεών και του Πλούτου, μεθούσα με τη γεύση του τρόμου των συντρόφων.

Μόνο που με κατέτρεχε μια σκιά, αδιόρατο καράβι, σα ρίγος ασυναίσθητο, μάλλον παιχνίδι του μυαλού που, σαν το κύμα του γιαιού, τις σκέψεις περιπαίζει.



Ιούλης



ó	ÿ	ÿ	ù			
	1	2	3	4	5	
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

Οι εξεγερμένοι τυφλώνουν τον Κύκλωπα

Ασκέρι αντάρτικο καρτερεί, θα τους κοπούν τα γέλια και σαν κουτάβια θα κρυφτούν με την ουρά στα σκέλια. Όταν είμαστε μόνοι μας πέφτουμε ένας ένας μα τώρα θα απαντήσουμε όλοι μαζί ως κανένας. Έτσι καλυμμένοι προσμέναμε τη θεία Αυγή να φέξει, τον Κύκλωπα να πάρει το βουνό, με τα παχιά τ' αρνιά του. Σε μάντρα δίπλα είχαμε δει χλωρό κορμό από έλατο, κομμάτι τότε του κόψαμε, μακρύ σαν την οργιά μας. Γοργά το ξεφλουδίσαμε, πήραμε και το ξύσαμε, στην άκρη μύτη να 'χει κι ευθύς, για να σκληρύνει, το χώσαμε στις στίας τη φλόγα μέσα, μετά με τέχνη το συγυρίσαμε στην κοπριγιά από κάτω. Το δειλί εγύρισε ο Κύκλωπας τα ωριόμαλλα κοπάδια του λαλώντας, κι εμείς το κτήνος πλησιάζοντας του είπαμε λόγια ωραία καυκί κρατώντας μες στα χέρια μας, κρασί γεμάτο μαύρο: «Κύκλωπα, εγεύτης σάρκα ανθρώπινη για πιες κρασί από πάνω, να μάθεις τι λογής φυλάγαμε πιστό στο πλοίο μας μέσα». Είπαμε, κι αυτός το δέχτηκε, το άδειασε και φράθηκε περίσσια: «Αν με αγαπάτε, κι άλλο δώστε μου, και πείτε μου τ' όνομά σας». Σαν είδαμε πως το κρασί στα φρένα του έχει ανέβει, γλυκά τού αποκριθήκαμε κρύβοντας την οργή μας: «Το ξακουστό γυρεύεις, Κύκλωπα, να μάθεις όνομά μας

θα το 'χεις, και μαζί τρανό θα πάρεις θείο δώρο! Κανένας τ' όνομά μας, κι όλοι τους Κανένα μας φωνάζουν, κι η μάνα μας μαθές κι ο κύρην μας κι οι υπόλοιποι συντρόφοι». Σαν ήρθεν η ώρα πια το ξύλινο παλούκι να κορώσει, χλωρό κι ασ ήταν, και κοκκίνιζε σαν κάρβουνο αναμμένο, στο μάτι τού το καρφώσαμε κι ένας, πεσμένος πάνω, το έστριβε, καθώς ο μάστορας τρυπάει με το τρυπάνι. Ο Κύκλωπας, μουγκρίζοντας, βογγώντας απ' τους πόνους, τους Κύκλωπες που ζούσαν στις κορφές ανακαλούσε γύρω. Κι άλλος αλλούθε πήραν κι έτρεχαν γρικώντας τις φωνές του, κι όξω απ' το σπήλιο γύρω εστάθηκαν ρωτώντας τι έχει πάθει: «Ποια σου 'ρθε συφορά, Πολύφημε, κι ασοφωνάζεις έτσι μέσα στη θεία τη νύχτα κι άσκωσες και μας από τον ύπνο;» «Κανένας, φίλοι, όπου με αφάνισε, κι όχι μεβιάς- με δόλο!» Και τότε εκείνοι με ανεμάρπαστα του αποκριθήκαν λόγια: «Αφού κανένας δε σου ρίχτηκε και βρίσκεσαι μονάχος, αρρώστια ο μέγας Δίας αν σου 'στείλε, πώς θες να την ξεφύγεις; Ευκήσου μοναχά στον κύρη σου, στο ρήγα Ποσειδώνα!» Είπαν και φύγαν, κι αναγάλλιασε βαθιά κι εμάς η καρδιά μας, που το όνομά μας τους απάτησε και η τέλεια έμπνευσή μας.



Άγουστος



Αρχές

☺ Σάββατο 15

ό	ÿ	ÿ	ù			
				1	2	
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31						

Ο Οδυσσέας στο νησί της θεάς Κίρκης

«Για πού τραβούμε τώρα, δύστυχοι; Τον ίδιο το χαμό σας ζητάτε; - στο παλάτι να 'ρθουμε της Κίρκης, που για χοίρους για λύκους, και για λιόντες όλους μας θα κάνει δίχως άλλο, θέμε δε θέμε το παλάτι της το μέγα να φυλάμε.

Τα ίδια μας έκανε κι ο Κύκλωπας, σαν ήρθαν στο μαντρί του οι άλλοι συντρόφοι μας κι ο απότορμος μαζί τους Οδυσσέας. Της αμυαλιάς του είναι το φταίξιμο που χάθηκαν κι εκείνοι!»

Και τότε η Κίρκη, ανοίγοντας θυρόφυλλα βαριά, πρόβαλε και τους προσκαλούσε· κι όλοι ανυποψίαστοι πιστά ακολουθήσαν. Εκείνη τους πήρε μέσα και τους κάθισε σε θρόνους δανεισμού

και πίστωσης σκαμνιά, για να τους δελεάσει· αμέσως τους ετοίμασε, ανακινώντας σε κρασί της Γράμνου, τυρί τριμμένο και κριθάλευρο, μέλι χρυσό· και μέσα εκεί ανακάτεψε φαρμακερά βοτάνια, να λησμονήσουν την τάξη τους για πάντα. Κι όπως τους έδωσε να πιουν, το ήπιαν όλο· τότε τους χτύπησε με το ραβδί της και τους έκλεισε στο χοιροστάσι. Αλλάζοντας, είχαν κεφάλι τώρα γουρουνίσιο, ανάλογη φωνή, σώμα και τρίχες. Αποκλεισμένοι εκεί θρηνούσαν που την εχθρό τους εμπιστεύτηκαν και προσκύνησαν το πλούτο δίχως σκέψη· πάνω στην ώρα η Κίρκη τους ρίχνει πρίνους, βαλανίδια και καρπούς κρυνιάς, να φαν όπως τα χαμοκύλιστα γουρούνια.



Σεπτέμβρης



ό	ÿ	ÿ	ù			
1	2	3	4	5	6	
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30				

Οι εξεγερμένοι αιχμαλωτίζουν την Κίρκη

Για να γλιτώσουμε το χαμό των άλλων μας συντρόφων
όλοι μαζί διαβήκαμε το πυκνωμένο δάσος,
και σε λαγκάδι αρχοντοπάλατο ξεκρίναμε μεγάλο,
πετροπελεκητό, καλόφτιαστο, σε ξάγναντο χτισμένο.
Μόλις μας είδε η θεά που ψιλοτραγουδούσε,
πιστό σε κούπες έβαλε, κούπες μαλαματένιες,
βοτάνια ανακάτεψε, κακά στο νου λογιώντας.
Μας το 'δωκε, το αδειάσαμε, χωρίς να μας μαγέψει,
και πριν σηκώσει το ραβδί έκραξε αυτά τα λόγια:
«Τραβάτε στους χοιρόμορφους να κυλιστείτε τώρα!»
Μα πριν προλάβει το μακρύ ραβδί της να μας κρούσει,
γοργά τα κοφτερά γυμνώσαμε σπαθιά απ' τα μεριά μας
κι απάνω της χιμήξαμε να πάρουμε τη ζωή της.
Και η ωριοπλέξουδη θεά στα γόνατά μας πέφτει
και λόγια λέει ανεμάρπαστα στα κλάματά της μέσα:
«Ποιοι είστε; Από πού; Πού είναι η πατρίδα σας και ποιοι
είναι οι γονείς σας;»
Πρώτη φορά φοβήθηκε μη χάσει τη ζωή της
κι έτσι των τρισμακάριστων πήρε αμέσως όρκο,
να αφήσει τους αιχμάλωτους και να μας βοηθήσει.
«Σαστίζω! Βότανα σας πότισα κακά μα εσείς δε
μαγευτήκατε!
Άλλος κανείς, κανείς δε γλίτωσε θνητός, τα βότανά μου
σαν ήπια τούτα και του πέρασαν της δοντωσιάς το
φράχτη
όμως εσείς κρατάτε αγήτευτη ψυχή στα στήθια μέσα.
Θα 'στε αντάρτες· δεν μπορεί να 'στε προσκυνημένοι!

Ο χρυσοράβδης
αργοφονιάς συχνά μου το 'λεγε πως απ' την Τροία
γυρνώντας
σε μελανό, γοργό πλεούμενο θα 'ρθείτε εδώ μια μέρα.
Μον' ελάτε, τα σπαθιά στη θήκη τους για ξαναχώστε
τώρα
ο ένας του άλλου να κερδίσουμε την πάσα
εμπιστοσύνη».
Σαν είπα τούτα, εμείς γυρίζοντας με μια φωνή της λέμε:
«Κίρκη, πώς θέλεις καλοπρόθετοι να 'μαστε εμείς μαζί
σου,
που τους συντρόφους μας κατάντησες γουρούνια στην
αυλή σου;»
Σαν είπαμε τούτα, η Κίρκη εκίνησε, περνώντας το παλάτι,
με το ραβδί στο χέρι, κι άνοιξε τη χοιρομάντρα, κι όξω
τους έβγαζε, και μοιάζαν όλοι τους μ' εννιά χρονιά
θρεφτάρια.
Κι αντικριστά καθώς εστάθηκαν, εκείνη, ανάμεσά τους
περνώντας, τον καθέναν άλειβε με μπάλαμο καινούργιο·
κι οι τρίχες πέφταν από πάνω τους, που απ' το
καταραμένο
της τρανής Κίρκης μαγιοβότανο τους είχαν ξεφυτρώσει.
Και πήραν όψη πάλι ανθρώπινη κι ομπρός σου τους
θωρούσες
πιο νιους, τρανούς και πιο όμορφους απ' ό,τι ήταν
πρώτα.
Κι ευθύς όλους μας γνώρισαν, μας έσφιγγαν το χέρι και
με τραγούδια αντάρτικα μπήκαν κι αυτοί στο ασκέρι.

Οκτώβρης



Αρχές

☺ Τετάρτη 28

ό	ϋ	ϋ	ù			
	1	2	3	4		
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

Ο Οδυσσέας στο νησί των Σειρήνων

Κι όταν ο ήλιος πια βασίλεψε και πήραν τα σκοτάδια,
μπρος στις πρυμάτσες του πλεούμενου πλάγιασαν οι σύντροφοι·
μα εμένα ο Ερμής αλάργα μ' έσυρε, κρατώντας με απ' το χέρι
και μου ψιθύρισε κρυφά τις οδηγίες του Δία.

«Πιο πρώτα στις Σειρήνες φεύγοντας θα φτάσεις, που πλανεύουν
τους θνητούς όλους, όποιον κι αν έτυχε να φτάσει στο νησί τους.

Κανείς αν τις σιμώσει ανήξερος και τις φωνές γρικήσει,
που εντεταλμένες τραγουδούν την άποψη του Ολύμπου,
πια οι φίλοι, η γυναίκα του και τα μικρά παιδιά του
το γυρισμό του δεν τον χαίρονται· τον έχουν οι Σειρήνες
με το γλυκό μαθές τραγούδι τους πλανέψει, κοροϊδέψει.

Το λιβάδι που κάθονται το ζώνουν κόκαλα σωρός, από κουφάρια,
που γύρω εσκέβρωσε το δέρμα τους κι η σάρκα έχει σαπίσει.

Μα εσύ στάσου, μην προσπερνάς, μάθε τη λήθη να κερνάς
και ζήτα από τους συντρόφους σου να 'ναι ανοιχτά τ' αφτιά τους.

Μα να τους δέσεις χεροπόδαρα μες στο καράβι,
ολόρθους πάνω στα κατάρτια απ' το πρωί ως το βράδυ,

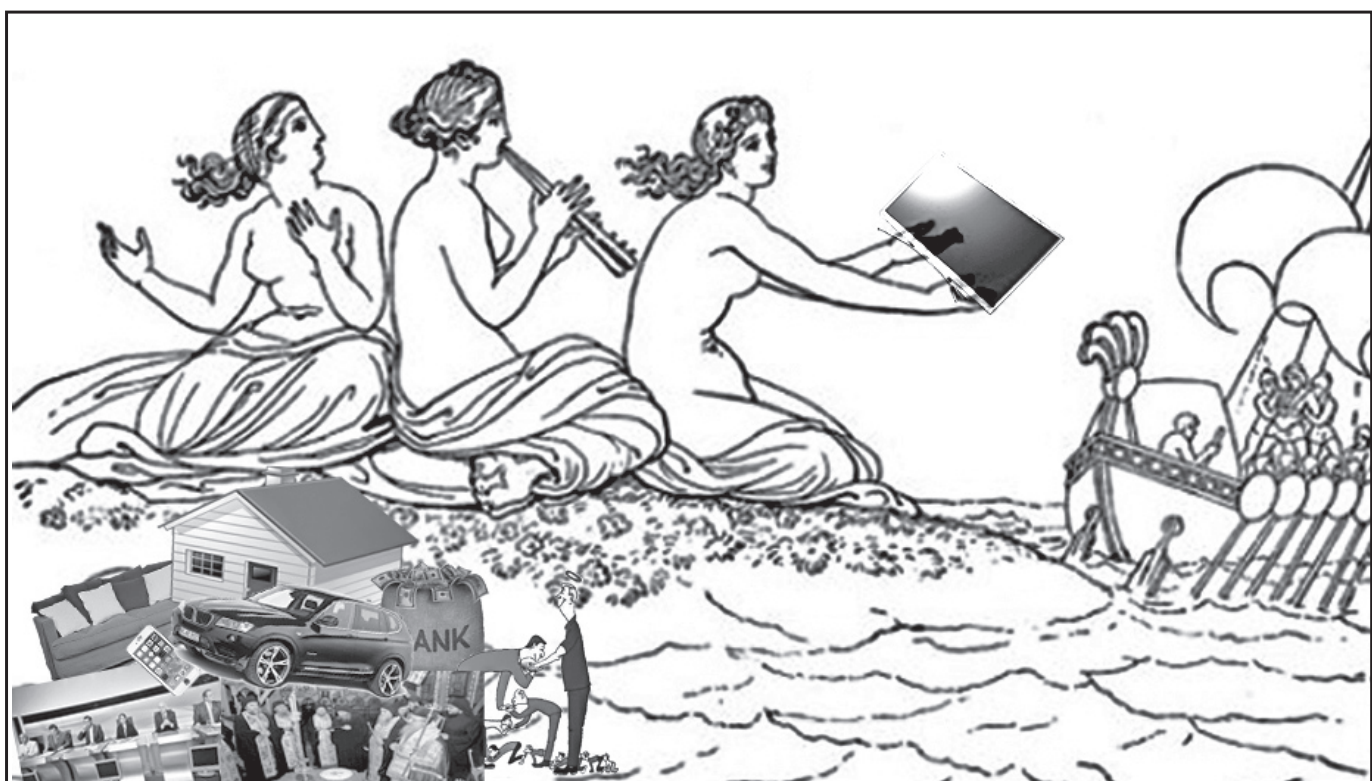
να γίνουν έρμαια των θεών τις γλυκόλαλες ακούγοντας
Σειρήνες.

Κι αν σου φωνάζουν λύσε μας, μη χάσουν το μυαλό τους,
εσύ δέσε σφιχτότερα μέχρι που το παράλογο να γίνει
λογικό τους,

για να πιστέψουν στον Ερμή και όχι στο διπλανό τους
κι ακόμη περισσότερο ποτέ στον εαυτό τους».
Μα εσύ στάσου μη προσπερνάς, μάθε τη λήθη να κερνάς
και ζήτα από τους συντρόφους σου να 'ναι ανοιχτά τ'
αυτιά τους.

Μα να τους δέσεις χεροπόδαρα μες στο καράβι,
ολόρθους πάνω στα κατάρτια απ' το πρωί ως το βράδυ,
να γίνουν έρμαια των θεών τις γλυκόλαλες ακούγοντας
Σειρήνες.

Κι αν σου φωνάζουν λύσε μας, μη χάσουν το μυαλό τους,
εσύ δέσε σφιχτότερα μέχρι που το παράλογο να γίνει
λογικό τους,
για να πιστέψουν στον Ερμή και όχι στο διπλανό τους
κι ακόμη περισσότερο ποτέ στον εαυτό τους».



Νοέμβρης

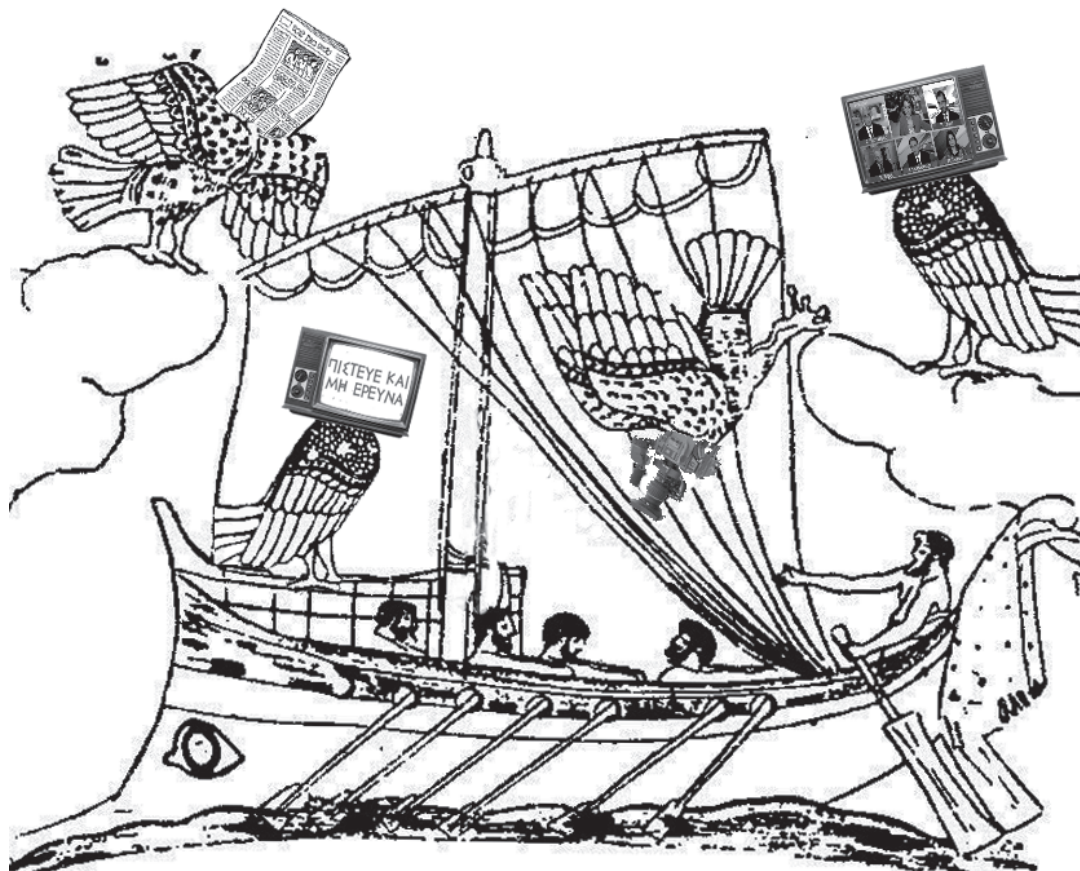


ό	ϋ	ϋ	ϋ	ϋ	ϋ	ϋ
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31					

Οι εξεγερμένοι στο νησί των Σειρήνων

Τις σκέψεις ξεδιαλύναμε μιλώντας οι αντάρτες
καθώς αγέρας έσπρωχνε το λεύτερο καράβι
και το νησί αντικρίσαμε σε λίγο των Σειρήνων.
Μεμιάς ο αγέρας καταλάγιασε και χύθηκε γαλήνη
τριγύρω απάνεμη, και κοίμισε κάποιος θεός το κύμα.
Τότε πεταχτήκαμε οι σύντροφοι και τα πανιά μαϊνάραμε,
κι ως στο βαθύ το πλοίο τ' απιθώσαμε,
στα τورνευτά καθίσαμε τα ελάτινα κουπιά
και γέμισε αφρούς το κύμα γύρω.
Κι από μια τρανή κερόπιτα με κοφτερό μαχαίρι
μικρά κομμάτια κόβαμε κι αρχίσαμε μες στα γερά μας χέρια
να τα μαλάζουμε, ως που ζεστάθηκαν, καθώς κι η δύναμή
μας
και του Ήλιου η πυρά τ' ουρανόδρομου τα δάμαζε από
πάνω.
Κι ως όλοι οι σύντροφοι βουλώσαμε τ' αφτιά με τούτο,
καθίσαμε, και τα κουπιά μας ρυθμικά τη θάλασσα
χτυπούσαν.
Μα ως το άρμενο το γοργοθάλασσο, στη φόρα που 'χε
πάρει,

πια είχε ζυγώσει τόσο, που η φωνή ν' ακούγεται του
ανθρώπου,
το 'δαν αυτές που ερχόταν κι άρχισαν να ψιλοτραγουδούνε:
«Ελάτε κοντά, αδάμαστοι, ακούστε τη φωνή μας·
κάνεις ως τώρα δεν προσπέρασε με μελανό καράβι,
τη μελοστάλαχτη απ' τα χείλη μας φωνή προτού γρικήσει·
κι όταν από τα λόγια μας ο νους κερδίσει γνώση, φεύγετε
από κοντά μας.
Από το θέλημα των θεών, όσα φανέρωσαν οι Τρώες κι οι
Αργίτες πάθη
στης Τροίας τον κάμπο, τα κατέχουμε από τη μίαν άκρη ως
την άλλη,
ακόμα κι όσα συμβαίνουνε στη γη την πολυθρόφα απάνω».
Έτσι μιλούσαν με απδονόλαλη φωνή, και λαχταρούσαν
τη γνώμη μας να αλλάξουν, μα εμείς δεν τις ακούγαμε κι
όλοι λαμνοκοπούσαν.
Έτρεχε το καράβι σταθερό, και μήτε το γεράκι,
δε θα μπορούσε στο φτερό, την πλώρη του να φτάσει.
Μπροστά μας ανοιγόταν απέραντο το πέλαγος.



Δεκέμβρης



6 Δεκέμβρη 2008 δολοφονείται ο μαθητής
Αλέξανδρος Γρηγορόπουλος, από τον ειδικό
φρουρό Επαμειν. Κορκονέα.

Αργίες

☺ Παρασκευή 25

☺ Σάββατο 26

ό	ϋ	ϋ	ù			
1	2	3	4	5	6	
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

Ιθάκη

Σαν βγεις εξεγερμένη σύντροφε στον πηγαϊμό για την Ιθάκη,
να ξέρεις πως δε θα είναι σύντομος αλλά μακρύς ο δρόμος,
γεμάτος περιπέτειες, γεμάτος γνώσεις.

Την Κίρκη και τους Κύκλωπες,
τις άγριες Σειρήνες μη φοβάσαι,
εμπόδια στον δρόμο σου πολλά θα βρεις,
μα κράτα τη σκέψη σου υψηλή, η εκλεκτή
συγκίνηση το πνεύμα και το σώμα σου να αγγίζει.

Την Κίρκη και τους Κύκλωπες,
τις άγριες Σειρήνες όταν συναντήσεις,
να μην τους κουβαλήσεις στην ψυχή σου,
έτσι και η ψυχή δε θα τους στήσει εμπρός σου.

Να ξέρεις πως θα 'ναι μακρύς ο δρόμος.
Πολλά τα καλοκαιρινά πρωιά θα είναι
που με τι ευχαρίστηση, με τι χαρά
θα μπαίνεις σε λιμένες πρωτοειδωμένους·
να σταματήσεις σ' εμπορεία Φοινικικά,
και τες καλές πραγμάτειες ν' αποκτήσεις,
σεντέφια και κοράλλια, κεκριμπάρια κ' έβενους,
και ηδονικά μυρωδικά κάθε λογής,
όσο μπορείς πιο άφθονα ηδονικά μυρωδικά•
σε πόλεις Αιγυπτιακές πολλές να πας,
να μάθεις και να μάθεις απ' τους σπουδασμένους.

Πάντα στον νου σου νάχεις την Ιθάκη.
Το φθάσιμον εκεί είν' ο προορισμός σου.
Αλλά μη βιάζεις το ταξίδι διόλου.
γιατί χρόνια πολλά θα διαρκέσει•
κι ίσως πια γέρος ν' αράξεις στο νησί,
πλούσιος με όσα κέρδισες στο δρόμο,
μη προσδοκώντας πλούτη να σε δώσει η Ιθάκη.

Η Ιθάκη σ' έδωσε τ' ωραίο ταξίδι.
Χωρίς αυτή δεν θα 'βγαίνες στο δρόμο.
Άλλα δεν έχει να σε δώσει πια.

Κι αν πτωχική τη βρεις, η Ιθάκη δε σε γέλασε.
Έτσι σοφός που έγινες, με τόση πείρα,
ήδη θα το κατάλαβες η Ιθάκες τι σημαίνουν.

